

Forrás a hegyen

Ambrózia sietős léptekkel haladt a hegyi forrás felé.

Kezében nehéz agyagkorsót tartott, ám ez sem lassította le haladását. Hiszen minden nap megtette ezt az utat a város szívében található házuktól idáig, az Amora-hegy csúcsán előtörő, friss vízű forrásig. Az ő dolga volt a vízhordás, mivel édesanyja évek óta minden reggel hátfájással küszködött.

Ma azonban nem azért sietett, mert minél hamarabb haza akart érní – éppen ellenkezőleg. Sőt, legszívesebben világgá ment volna, vagy legalábbis sosem hagyná ott a forrást. Elege volt már mindenből.

Apja tegnap este jelentette be, hogy talált egy megfelelőnek ítélt férjet Ambróziának. A lánynak azonban esze ágában sem volt férjhez menni! Főleg nem egy minden valószínűség szerint öreg, ronda, kövér férfihoz. Ambrózia élénken emlékezett arra, mikor az utolsó – és legjobb – barátnőjét feleségül vette a város valamiféle „fontos személyisége”. Ambrózia az óta a nap óta nem látta Szkírát, pedig ennek már vagy két éve! Ő nem akart olyan nő lenni, aki egész életében be van zárva a házba, gyereket nevel, mos, főz, takarít és mindenben a férje dönt helyette! De nem volt választása.

A többi várós béli lány már így is folyton azzal idegesítette Ambróziát, hogy már tizenhét éves is elmúlt, és még mindig nem talált férjet magának. „Biztos túl csúnya vagy!” – nevetgéltek, valahányszor erre a témára terelődött a szó, mikor vasárnap délutánonként a fiatal lányok kirajzottak az agorára. „Bezzeg a nővéred tizenöt évesen kifogta a város leggazdagabb és legszebb férfinát” – ez pedig a másik kedvenc mondásuk volt.

‘Libák!’ – puffogott magában Ambrózia, miközben az emelkedőn caplatott fölfelé. Félrerugdosta az útjába kerülő, hófehér kavicsokat, és egy pillanatra megállt, hogy kinyújtóztassa hátát és megcsodálja a napfelkeltét.

Az Amora-hegy dús lombkoronával rendelkező, magas olajfákkal volt beborítva, amelyek kellő árnyékot biztosítottak az arra járóknak. Egy hosszú, fehér kövekkel szegélyezett ösvény kanyargott a fák között a forrásig s egy másik a hegy déli oldalán emelt szentélyig.

A városuknak Az Ikek voltak a védőszentjeik. Ezt a forrást – a Fény forrását – értelemszerűen Apollónnak szentelték, míg a város szemközti, nyugat felé elhelyezkedő hegyét a kőfejtővel együtt Artemisznak. Mindenki elégedett volt ezzel a felosztással, ami pedig Ambróziát illeti... Neki igazából édesmindegy volt. Sosem mondta volna ki, de valójában nem igazán hitt ezekben az istenekben. Úgy gondolta, az egész csak egy eszköz, egy fegyver a papok kezében, amivel irányíthatják és megfélemlíthetik a lakosságot. de Ambróziát úgysem kérdezte senki, úgyhogy bele is nyugodott ebbe a feltételezésbe. Az egész istenesdi-mitológiásdi amúgy is csupán gyűszűnyi helyet foglalt el a gondolatai között, s csak akkor jutott eszébe, mikor imádkozni és vizet hordani kellett.

Apolló szentélye hófehéren és aranyan csillogott a kelő nap sárga és rózsaszín sugaraiban. A szentélyt magát márványból emelték és ragyogó aranykupolával fedték be. A két, kaput közrefogó oszlopon rózsák futottak fel, és muskátlit telepítettek a kertbe. Igazán szép volt. Ambrózia minden alkalommal önkéntelenül elmosolyodott, valahányszor rápillantott a virágok körül döngicsél, sárga-fekete csíkos méhekre, ahogy szorgoskodva gyűjtik be a virágport az illatozó növényekről, és ahogy azok a gyönyörű színes pillangók szálldosnak a bogarak körül, hátha oda tudnak férközni a növényeknek és tudnak találni némi nektárt.

Ambrózia megvárta, amíg a nap teljesen kibontja arany és narancs szirmait, azután elszakította tekintetét a méhektől és sóhajtván tovább indult.

Felsétált a forrásig, már messziről meghallotta a víz csobogását. Az egész nem volt több, mint egy két kődarab közül előtörő, ujjnyi vastagságú vízszugár, de a város lakóinak az életet jelentette. Közel s távol ez volt az egytlen forrás, amihez nem kellett napokig gyalogolni, így vigyáztak rá és nagy becsben tartották.

Ambrózia a vízszugár alá tartotta a korsót. Miközben várta, hogy megteljen, a távolba révedt és a saját sorsán kesergett. Annyira belemerült az önsajnálatba, hogy csak arra eszmélt fel, egy hang a nevéen szólongatja.

-Ambróziaa! Oda figyelj, ha korsót töltesz! Nézd csak meg, mi lett az értékes vízzel!

A lány összerezett. A korszó száján kifelé folyt a tiszta, hűvös víz, eláztatva a lány kezét és khitonját. Gyorsan kikapta a forrás alól és leöntötte róla a felesleget. Aztán megpördült, hogy lássa, ki figyelemezette.

Fiatal, a húszas éveiben járó férfi volt. Szőke – sőt, aranyszínű – haját kisebb kontyba fogta a tarkóján, egy-két tincs mégis szabadon lógott, egyfajta keretet adva arcának. A szemöldöke ívelt volt, a szeme pedig messziről láthatóan égszínkék, s a mosolygástól szarkalában keletkeztek a sarkában. Görögös orrát játékosan felhúzta, szája pedig szélesen mosolygott. Markáns állán pár halványsárga szőrszál jelezte a szakáll-kezdemény helyét. Bőre igencsak napbarnította volt, de nem úgy, ahogy a városszéli földműveseké, akik egész álló nap a mezőkön dolgoznak.

Egyszerű, ám szemmel láthatóan drága diploidiont és khlamüszet viselt, a vállán tegez és ébenfa íj lógott. Saruja a legjobb minőségű bőrből készült – az a fajta volt, amelyet az ember egy életen át hord és megbecsül (Atalának, Ambrózia nővérenek férje *természetesen* rendelkezett effajta lábbelivel). Az egész férfit valamiféle furcsa, erőteljes kisugárzás vette körül, amiből Ambrózia egyből levágta, ki is áll előtte.

-A... Apollón? – hebegte döbbenten.

-Személyesen – kacsintott az isten.

-De... Mi... Hogy... Mit keresel itt? – tört ki Ambrózia.

-Hát, tudod néhanapján szeretem meglátogatni a szentélyeimet – pislogott a férfi.

'Na jó, ez elég logikus' – ismerte el magában Ambrózia - 'Csupán arra nem szolgál magyarázattal, hogy most valóban hinnem kéne-e az istenekben'

-Szerintem elég buta dolog lenne, ha nem tennéd, tekintettel arra, hogy itt állok előtted – jegyezte meg Apollón.

-Te hallod a gondolataimat?

-Isten vagyok! Természetesen igen. Innen tudom a nevedet is.

-És miért szóltál hozzám?

-Mert kifolyt a vized.

-És most miért beszélgetsz velem?

-Mert hozzád szóltam.

Ambrózia sóhajtott.

-Téged nem lehet rábírní, hogy egyenes választ adj, igaz?

A férfi újra kacsintott.

-Én vagyok a jóslatok és a jövendőmondás istene. Én *sosem* lehetek egyértelmű - Rövid szünet után folytatta – És most mondd el, mi a baj.

-Baj? Ugyan miért lehetne nekem *bármiféle* bajom? – kérdezte kissé keserűen Ambrózia.

-Látod? Már ebből is nagyon könnyű leszúrni, hogy legszívesebben mindenkit leátkoznál a Tartaroszba – mondta enyhe derűvel az isten.

-Apám férjhez akar adni.

-A legtöbb korodbeli lány már...

-Igen, igen, tudom! – szakította félbe a lány ingerülten. – De én nem akarok férjhez menni!

-Ez esetben miért nem mész el?

A lány vállat vont.

-Mégis hová mehetnék?

-Például az amazonokhoz.

Ambrózia nagy szemeket meresztett. – Azok valóban léteznek?

-Persze! – Apollón ezt úgy jelentette ki, mintha magától értetődne a messzi északon virágzó, csak nőkből álló harcos nép létezése.

-És gondolod, hogy...

-Én nem gondolok semmit. – a férfi kedvesen rámosolygott Ambróziára. – Ez csak egy ötlet volt.

-De milyen jó ötlet! – jelentette ki Ambrózia, most már ő is mosolyogva. Átnyújtotta az agyagkorsót a kissé meglepett Apollónnak. -Átadnád ezt a családomnak, kérlek? szükségük van a vízre. Viszont, ha én hazamegyek, sosem engednek már el.

A férfi átvette a korsót. Ambrózia azon nyomban elindult, szökdécselve ugrált le a hegyről levezető ösvényen.

-De, egyébként nem vagyok biztos benne, hogy annyira jó ötlet egyedül nekiindulnod ilyen hosszú útra... - próbálkozott az isten, de Ambrózia csak hátrakiáltott a válla fölött:

- Majd Apollón vigyáz rám!

Homoki Lili 6.d